

og ligeledes som høist sandsynligt — hvad det ærede Medlem ogsaa tilføiede — at man heller ikke kunde vente Tilslutning dertil fra det andet Things Side, saaledes det netop det mindst hensigtsmæssige Middel at vælge til at ophæve en saadan Menighed, at indføre en yderligere Bestemmelse i Forslaget, som maatte gjøre det end værseligere for Regjeringen at gaa ind derpaa i Forslaget, som det her foreligger, der jo nemlig overensstemmende med det Forslag, som Udvalgets Flertal ifjor havde indstillet, og som blev vedtaget her i Thinget, men med en væsentlig Forandring af Skalaen i § 5. Forrigt har man taget Forslaget saaledes, som det forelaa, og det endog i den Grad, at man f. Ex. i Slutningen af § 7, 2det Stykke, har bibeholdt en Bestemmelse, som, at naar den, der er sat paa Bærlpenge, har havt en Tjenestetid af 10—15 Aar, skal han dog pensioneres, som om han havde tjent mellem 20 og 24 Aar, en Bestemmelse, som havde sin naturlige Betydning efter den forrige Skala, men som derimod staar som en ren Urimelighed efter den Skala, som de Herre have bragt ind i Forslaget. Det forekommer nu mig, at der ikke er nogen Rimelighed for, at en videre Drøftelse af denne Sag vil føre til den ønskede Overenskomst med Regjeringen og altsaa til et praktisk Resultat. Jeg tror, at det fremkomne Lovforslag kun vil faae en Betydning, som — hvad der maasse ogsaa hos enkelte Medlemmer har staaet som Maalet dermed — nemlig som en Resolution af, hvad man under kommende Forhold, navnlig udenfor dette Thing, vil fremstille som sit egentlige Døse og Maal, men jeg tror neppe, at det vil være skicket til at være Grundlaget for en Overenskomst. Jeg skal bemærke, at det neppe er ganske rigtig, som det ærede Medlem sagde, at Overensstemmelsen mellem Regjeringen og Udvalgets Flertal alene dreiede sig om det Punkt, at der ved det Gæger, hvis Nettoindbæudgjorde mere end 1,200 Rd., skulde afdrages $\frac{1}{2}$ ved Pensionsberegningen, og at ingen Pension maatte stige over 2,000 Rd. Jeg tror, at Regjeringens Modstand ogsaa var rettet stærkt mod den Bestemmelse, hvori jeg forøvrigt tildeels værselig, at der ikke fremtidig skulde være

noget egentlig Ret for Embedsmændenes Enten til Pension, men alene en Afgang til Understøttelse under den Forudsætning, at de være trængende, ligesom Regjeringen ogsaa ganske vist, med Bestemthed, modsatte sig Udvalgets Flertals Forslag om at stryge Understøttelser til Embedsmænds faderløse eller forældreløse Børn. Endelig var Bestemmelsen i § 2, om hvilken Afgjørelse der skal træffes med Hensyn til den Embedsmænd, som antages at have gjort sig skyldig i Misligheder, ved Udvalgets Flertals Forslag bragt i en saadan Skikkelse, at Regjeringen erklærede, at den ingeninde kunde gaa ind derpaa, og det er netop den samme Skikkelse, hvori det nu foreligger i dette Forslag. Overensstemmelseerne ere saaledes vistnok, baade større og flere, end det ærede Medlem fremstillede det, og de ere jo, som sagt, vorede ved denne ene Forandring af Pensionsskalaen. Denne Forandring af Pensionsskalaen eller, som den med et nyt godt dansk Ord kaldes, Træksfølgen, er vistnok, som ærede Medlemmer vilde vide, ikke af overdreven stor finantiel Betydning, d. v. s. for Staten, der ganske vist ikke vil vinde noget Betydeligt derved, men derimod vil den, ramme meget haardt de enkelte, over hvems det gaar ud. Det har jo hidtil været Principet, at man lod Pensionen stige temmelig stærkt i det første Aar, medens en mere moderat Stigen paafølgte i de følgende Aar, og dette Princip var jo navnlig grundet paa, at Pensionsretten ellers, naar Bedkommende var blevet affødiget i de første Aar efter Anføttelsen, vilde være saa godt som uden Betydning, hvorved det Værn, som den Paagældende grundlovs-mæssig skulde have mod vilkaavlig Affødigelse, i en væsentlig Grad vilde svækkes. Det er dette Princip, som de ærede Herre for en meget væsentlig Del ville fravige, idet der foreslaas, at Pensionen fra første Færd stiger efter en jævnt opadstigende Skala. Efter de Oplysninger, som foreellige os i den af det ærede Medlem omtalte Overføgt, hvoraf der ligeledes var gjort Uddrag i det Forslag til en Pensionslov, som Regjeringen indbragte for 24 Aar siden, vil det erubres, at der naar man tog Aarene fra 1851 til 1863 for sig, viste sig, at af de 1646 Pensioneringer, som været stent i disse Aar, være